

Az erdő fohásza

Vándor, ki elhaladsz melletttem,

Ne emelj rám kezet!

Én vagyok tűzhelyek melege hideg téli éjszakákon,

Én vagyok tornácod barátságos fedele,

melynek árnyékába menekülsz a tűző nap elől

és gyümölcsöm oltja szomjadat.

Én vagyok a gerenda, mely házad tartja

És én vagyok az asztalod lapja, az ágy, melyben fekszel,

a deszka, amelyből csónakod építed.

Én vagyok a házad ajtaja, bölcsőd fája, koporsód fedele.

Vándor, ki elmész melletttem

hallgasd a kérésem:

NE BÁNTS!